

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. K.**, bytom S., proti žalovanému **P. T.**, bytom S., zastúpenému JUDr. Gabrielou Klačkovou, advokátkou v Poprade, Štefánikova 96/63, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17 C 53/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2014 sp. zn. 20 Co 100/2013, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2014 sp. zn. 20 Co 100/2013 v potvrdzujúcom výroku **z r u š u j e** a vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 12. februára 2013 č. k. 17 C 53/2012-52 uložil žalovanému povinnosť na svoje náklady uverejniť v najbližšom čísle periodika Štiavnický obežník vydaného po právoplatnosti rozsudku ospravedlnenie v znení: „Ja P. T., bytom S. sa ospravedlňujem M. K., bytom S. za nepravdivé a nactiutíhačské výroky „obecná kurva, piča“, ktoré som na jej adresu uviedol dňa 28.5.2011 na M.“. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 2 000 eur a nahradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 395,86 eur s tým, že trovy právneho zastúpenia je žalovaný povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu žalobkyne Advokátska kancelária Hudzík – Novýsedlák Partners, v.o.s., Mnoheľova 830/15, Poprad, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania a po jeho zhodnotení dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, keď v konaní bolo jednoznačne preukázané, že dňa 28.5.2011 na M. najskôr v neprítomnosti žalobkyne, neskôr pred žalobkyňou žalovaný na adresu žalobkyne uvádzal vulgárne slová (najmä vulgarizmy uvedené vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia – pozn. dovolacieho súdu), ktorým konaním sa žalovaný dopustil neoprávneného zásahu do

práva na ochranu osobnosti žalobkyne. Neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne sa stal v prítomnosti minimálne 40 ľudí, väčšinou obyvateľov obce S., za prítomnosti členov Dobrovoľného hasičského zboru obce i členov Okresného hasičského zboru z Popradu. Aj keď nebolo preukázané, že by zásah žalovaného do osobnostných práv žalobkyne spôsobil následky prejavujúce sa v narušení vzťahu prítomných osôb k žalobkyni, prvostupňový súd poukázal na to, že postačujúcim je, že zásah do osobnostných práv je objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, nevyžaduje sa vyvolanie následkom. Tvrdenia žalovaného na adresu žalobkyne boli preukázané jednak za nepravdivé, no najmä ide o tvrdenia týkajúce sa intímnej sféry života žalobkyne. O to viac, že žalobkyňa je starostkou obce S. a výroky žalovaného znevážili jej ľudskú dôstojnosť a dôstojnosť osoby pôsobiacej vo verejnej funkcii v obci. Výroky žalovaného mohli navodiť u prítomných osôb, zvlášť obyvateľov obce dojem, že žalobkyňa žije neviazaným sexuálnym životom. Konanie žalovaného nemožno v žiadnom prípade považovať za oprávnenú kritiku, keď vulgárne slová vybočili z medze prípustnej kritiky konania žalobkyne i keby kritika mala byť oprávnená. Nakoľko neoprávnený zásah žalovaného do osobnostných práv žalobkyne v čase vyhlásenia rozsudku netrval, v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka prvostupňový súd priznal žalobkyni právo na zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia v periodiku Štiavnický obežník, čo považoval za primerané a zmysluplné, keďže pri inkriminovanom skutku boli prítomní prevažne obyvatelia obce. Samotné ospravedlnenie v uloženej forme súd prvého stupňa nepovažoval za postačujúce prihliadnuc na osobu žalobkyne, jej funkciu v obci S. i na intenzitu a spôsob zásahu žalovaného, preto žalobkyni priznal i uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy 2 000 eur, ktorú považoval za primeranú s ohľadom na závažnosť ujmy i na všetky okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. februára 2014 sp. zn. 20 Co 100/2013 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti žalovaného ospravedlniť sa so spresnením: Žalovaný je povinný na svoje náklady uverejniť v najbližšom čísle periodika Štiavnický obežník vydaného po právoplatnosti rozsudku ospravedlnenie v znení: „Ja P. T., bytom S. sa ospravedľujem M. K., bytom S. za vulgárne výroky, ktoré som na jej adresu uviedol dňa 28.5.2011 na M.“. V prevyšujúcej časti prvostupňový rozsudok zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V časti potvrdzujúceho výroku odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že prvostupňový súd správne vyhodnotil, že počínanie si žalovaného je konaním, ktoré zasiahlo do osobnostných

práv žalobkyne. Súd prvého stupňa však nebol dôsledný pri vyhodnotení adekvátnosti ochrany, ktorá sa má poskytnúť žalobkyni ako oprávnenej osobe, do práva na ochranu osobnosti ktorej bolo týmto spôsobom zasiahnuté. Odvolací súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2011 sp. zn. 1 Cdo 113/2009 uviedol, že vyjadrenie žalovaného malo znevažujúcu povahu, keď v celkovom kontexte podal negatívny obraz o osobe žalobkyne, o jej charakterových vlastnostiach a jej morálke. Zásah do práv žalobkyne bol neprimeraný posúdiac to z hľadiska formy a obsahu. Boli splnené zákonné predpoklady na poskytnutie ochrany priznaním primeraného zadosťučinenia a podobe ospravedlnenia ako primeraného zadosťučinenia a v tomto smere sa odvolací súd stotožnil so skutkovou i právnu argumentáciou prvostupňového súdu, na ktorú v plnom rozsahu poukázal zastávajúc však názor, že je potrebné spresniť text ospravedlnenia v znení, ako je uvedené vyššie, v úvode tohto odseku odôvodnenia. Pokiaľ ide o poskytnutie ochrany práva formou priznania náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2 000 eur, odvolací súd konštatoval nepreskúmateľnosť a logickú rozpornosť prvostupňového rozhodnutia, keď súd prvého stupňa na jednej strane uvádza, že ospravedlnenie v označenom periodiku považuje za primerané a zmysluplné a následne uvádza, že samotné ospravedlnenie za postačujúce nepovažuje prihliadnuc na osobu žalobkyne, jej funkciu i na intenzitu a spôsob zásahu žalovaného. Preto v tejto časti prvostupňový rozsudok zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, navrhol ho spolu s rozsudkom prvostupňového súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne navrhol rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a žalobu zamietnuť. Dovolanie odôvodnil tým, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f) O.s.p.) ako aj tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.). Ako ďalší dovolací dôvod tiež uviedol ustanovenie § 238 ods. 1 O.s.p., keďže odvolací súd svojím rozsudkom v podstate zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa. Dovolateľ predovšetkým namietal, že mu ako žalovanému nebolo v odvolacom konaní doručené písomné vyjadrenie žalobkyne k jeho odvolaniu, o ktorej skutočnosti sa dozvedel až z rozsudku odvolacieho súdu. Tým, že predmetné písomné vyjadrenie žalobkyne mu nebolo doručené, postupom súdu mu nebola daná možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam tvoriacim obsah písomného vyjadrenia žalobkyne k odvolaniu, v dôsledku čoho ako žalovaný bol vylúčený z výkonu svojich ústavných práv, ktoré mu patria. Okrem toho dovolateľ namietal, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá

možnosť konať pred súdom aj tým, že odvolací súd prejednal vec bez nariadenia pojednávania pričom žalovanému neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. odvolaciemu súdu vytkol, že jeho rozhodnutie je postavené na skutkových zisteniach, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď odvolací súd sa bez ďalšieho stotožnil s časťou záverov prvostupňového súdu, podľa ktorého je potrebné, aby sa žalobkyňa ospravedlnil. Ani jeden z oboch súdov nižšieho stupňa nemali záujem doplniť dokazovanie najmä o výsluch ďalších svedkov, ktorí v rámci priestupkového konania potvrdili, že sa so žalobkyňou v uvedený kritický deň osobne vôbec nestretol, iba s ňou telefonoval a preto jej nemohol osobne nadávať tak, ako to žalobkyňa popisuje v žalobe, resp. ako to v priebehu konania prezentovala. V závere dovolania žalovaný vyslovil názor, podľa ktorého odvolací súd mohol iba potvrdiť rozhodnutie súdu prvého stupňa, presne tak, ako ho prvostupňový súd vyhlásil. V opačnom prípade ide o zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa, k čomu aj v danej veci došlo, nakoľko aj keď vo výroku rozsudku odvolacieho súdu je uvedené, že „odvolací súd potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti ospravedlniť sa so spresnením“, ide o zmenené rozhodnutie a teda je daný aj dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p.

Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ odvolací súd rozhodol rozsudkom, je dovolanie proti nemu prípustné, ak je napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) alebo rozsudok, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Bez ohľadu na to, či odvolací súd rozhodol rozsudkom alebo uznesením, § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti jeho rozhodnutiu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v ods. 1 v písmenách a) až g) tohto ustanovenia.

Dovolanie žalovaného smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým v časti potvrdil „so spresnením“ rozsudok súdu prvého stupňa a v časti prvostupňový rozsudok zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Z obsahu dovolania žalovaného je však zrejmé, že dovolaním napáda rozsudok odvolacieho súdu iba v jeho potvrdzujúcom výroku s tým, že podľa názoru dovolateľa v skutočnosti ide o zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Prípustnosť dovolania proti takémuto zmeňujúcemu rozsudku je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci posúdili oba súdy rozdielne, v dôsledku čoho odlišne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštitujúci alebo deklarujúci práva a povinnosti v právnom vzťahu účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko (vzájomný vzťah rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa v tom zmysle, či práva a povinnosti účastníkov v danom právnom vzťahu posúdil odlišne). Významné nie je ani to, či výroky rozsudkov súdov oboch stupňov sú alebo nie sú odlišne naformulované – aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (zhodne), nejde o zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok.

Vychádzajúc z uvedeného, v preskúmvanej veci to znamená, že pokiaľ odvolací súd v dovolaní napadnutom výroku potvrdil prvostupňový rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného ospravedlniť sa žalobkyni (aj keď) „so spresnením“, bez akýchkoľvek pochybností posúdil práva a povinnosti účastníkov tohto právneho vzťahu rovnako ako súd prvého stupňa a to aj z rovnakého právneho dôvodu. Odvolacím súdom „spresnenie“ potvrdeného výroku rozsudku súdu prvého stupňa spočívajúce – z etického hľadiska –

v nahradení konkrétnych vulgarizmov použitých vo výroku prvostupňového súdu označením „vulgárne výrazy“ preto nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok.

Nakoľko v danom prípade je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky) je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodit'.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a) až g) O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na otázku, či postupom súdu (ne)bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.).

Podľa § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O vadu, ktorá je z hľadiska tohto zákonného ustanovenia významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Môže ísť napríklad o právo predniesť (doplniť) návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci a pod. V danom prípade dovolateľ namietal, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom jednak tým, že v odvolacom konaní mu nebolo doručené písomné vyjadrenie

žalobkyne k jeho odvolaniu, ako aj tým, že odvolací súd prejednal vec bez nariadenia pojednávania, pričom mu neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku.

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa podaním zo 6. mája 2013 (č. 1. 67 spisu). Žalovaný (dovolateľ) ale nemal možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd mu toto vyjadrenie žalobkyne nedoručil (o jeho existencii sa žalovaný dozvedel až z písomného vyhotovenia rozsudku odvolacieho súdu). Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia žalovanému došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu mu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.

V súvislosti s druhou námietkou žalovaného, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom aj tým, že odvolací súd prejednal a rozhodol vec bez nariadenia pojednávania a žalovaný nemal vedomosť o tom, že by súd zachoval postup podľa ustanovenia § 156 ods. 3 O.s.p. dovolací súd uvádza, že táto námietka žalovaného opodstatnená nie je.

Podľa ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení účinnom v čase rozhodnutia odvolacím súdom) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- c) ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania,
- d) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

Ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3 (§ 214 ods. 3 O.s.p.).

Keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by boli dané dôvody pre nariadenie pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p., odvolací súd v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p. rozhodol o odvolaní žalovaného bez nariadenia pojednávania. Ako je zrejmé zo spisu (č. 1. 72) upovedomenie o termíne verejného vyhlásenia rozsudku bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu 3. februára 2014, čím bol zachovaný postup v zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. (žalovaný o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami nežiadal). Postupom odvolacieho súdu plne rešpektujúcim platnú právnu úpravu Občianskeho súdneho poriadku nemohlo preto dôjsť k odňatiu možnosti žalovanému pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno zhrnúť, že k odňatiu možnosti žalovanému konať pred súdom došlo (len) nedoručením mu vyjadrenia žalobkyne k jeho odvolaniu. Procesná vada podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove v potvrdzujúcom výroku zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného ako aj dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok

V Bratislave 23. februára 2016

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová